

Balkanka, engobirana žgana glina,
33 cm × 33 cm × 20 cm, 2017

in poskuša drugim dopovedati, da življenjska paleta vsebuje barve tisočerih listov lotosovega cveta, katerih sestavni del so tudi vsa protislovja, ki jih življenje nosi s seboj. Lotosov cvet kot simbol čistosti, lepote in popolnosti ponazarja naše življenje, ki je včasih lahko težko in umazano. Ta cvetlica zraste iz blatnega močvirskega dna in v soju sončnih žarkov razpre svoje čudovite liste. Ko sonce zaide, se zapre in počaka, da jo naslednje jutro sončni žarki spet pobožajo. In znova pokaže svojo lepoto. In svojo moč. Mojstrovina nadrealističnega režiserja Buñuela *Ta mračni*

*Marko Zorko, O sreči in sploh o vsem. Mladina, 11. marec 2007, str. 3.
** Svetlana Slapšak, Ženske ikone 20. stoletja. Radovljica, Dida.

Cvetje 1, engobirana žgana glina,
30 cm × 35 cm × 20 cm, 2010

predmet poželenja govori o zapeljivki, ki s svojim izmikanjem spravlja ob pamet ubožca v srednjih letih. Je to njena moč? Si Šiće ob tem postavlja vprašanje: ali je zmagovalka večna privlačnost nedosegljivega, diskretni šarm ženske ali moški egocentrizem? Si. A kdo, se gledalec ob tem vpraša, ima moč: moški ali ženska? Kdo naj užije ta – ne mračni, temveč žlahtni – predmet poželenja? Koga zadovolji večna privlačnost nedosegljivega? In kakšno vlogo vendarle ima ženska v 21. stoletju?

Tatjana PREGL KOBE

Lučka ŠIĆAROV

Rodila se je leta 1958 v Ljubljani. Iz filozofije je diplomirala na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Kot samozaposlena v kulturi se ukvarja z oblikovanjem unikatne keramike in poučevanjem o keramiki v okviru izobraževalnih ustanov. Od prve razstave leta 1987 je sodelovala na petnajstih mednarodnih razstavah in desetih skupinskih razstavah v Sloveniji, imela pa je tudi devet samostojnih razstav.

E-naslov lucka.sicarov@gmail.com
Spletna stran www.luckasicarov.com

Kulturno umetniško društvo KRKA

Ogled razstave je možen od ponedeljka do petka od 8. do 16. ure, ob sobotah, nedeljah in praznikih pa po predhodnem dogovoru z receptorji (01 475 11 01).

Novo mesto

Galerija Krka
Šmarješka cesta 6
Novo mesto

Ljubljana

Galerija Krka
Dunajska cesta 65
Ljubljana

kudKRKA

Galerija KRKA Ljubljana

387. razstava

Siv klobuk, engobirana žgana glina in plastičen gumb, 15 cm × 15 cm × 25 cm, 2009
Klobuk s cvetjem, engobirana žgana glina, 9 cm × 31 cm × 26 cm, 2015

Lučka ŠIĆAROV

KERAMIKONIZACIJA

Razstavo bomo odprli v četrtek, 29. marca, ob 19. uri.

Na ogled bo do 9. maja.

Vas in Vaše prijatelje toplo vabimo, da se nam pridružite.

TA ŽLAHTNI PREDMET POŽELENJA

Po evropskem merjenju* smo Slovenci za dva odstotka bolj srečni od ostalih Evropejcev. Kar 87 odstotkov nas je srečnih, kar pomeni, da ima država v dobrem še za dva odstotka nesreče in nam jo lahko brez posebne škode mirno privošči. Ali to pomeni, da nas ne prizadevajo sovražni govor, migracije, nestrpnost do drugačnosti in ne nazadnje zapostavljanje žensk? Da smo srečni in zadovoljni, dokler je narava lepa in ne živimo na pragu revščine? *Užitek, užitka, užitku ...* Keramičarka Lučka Šičarov, prepoznavna in angažirana ustvarjalka ter konceptualno drzna umetnica, ki si upa oblikovati tudi to, kar se zdi na videz samoumevno in brez potrebe po umetnikovi pozornosti, je za vodilo pri konceptu tokratne razstave, ki naj bi govorila tudi o tem, kaj nas osrečuje, parafrazirala naslov Buñuelovega filma *Ta mračni predmet poželenja*. Kajti zato v njenih keramičnih artefaktih ima vedno svoj zakaj. Njene keramične torbice, recimo, naj bi delovale kot nekaj večnega, trdnega, kar je povezano z žensko intimo. Cikel *Torbica za mojo drago* (2013) govori o odnosih med spoloma, o tem, da ima ženska podrejeno vlogo, a strastno željo po izhodu iz nje. *Želja, želje, želji ...* V podobnem kontekstu je nastala razstava *Ženska s poslednjim pisalnim strojem* (2017), posvečena Almi Karlin, svetovni popotnici

s pisalnim strojem v kovčku. Čeprav je zgodba keramičnega pisalnega stroja popolnoma drugačna, jo je Šičarova na razstavi delila z njo, saj je tudi sama prepotovala večdesetletno umetniško pripoved v trdem keramičnem materialu. Po desetletjih izrazito svobodomiselnega in satirično angažiranega stališča do aktualnih svetovnih problemov, predvsem tistih, povezanih z vlogo ženske, je Šičarovo ustvarjalna pot pripeljala najprej do Alme Karlin in nato tudi do izvirne ideje, da v keramiko prevede *Ženske ikone 20. stoletja*** pisateljice in antropologinje Svetlane Slapšak. Znotraj vsake ustvarjalne produkcije umetnikovo sporočilo povzema prevladujoče smernice v izbranem časovnem in prostorskem izrazu, ki jih je možno obdelati in ovrednotiti po posebnih kriterijih in z ustreznimi primerjalnimi analizami. V sodobni umetnosti ozaveščeni likovni ustvarjalci razvijajo vizualne podobe prek različnih avtorskih poetik in s transformacijo vsakdanjih elementov v imaginarne koncepte, s čimer iščejo poti za angažirano komentiranje. V končni elementarnosti likovnih del je funkcija teh konceptov aktiven, avtorsko prepoznaven koncept, ki naj bi omogočal najširše polje interpretacije, povezane tako z osebno zgodbo kot z družbenim dogajanjem.

Osnovni koncept ustvarjanja Lučke Šičarov temelji na potrebi po komunikaciji, informiranju in ozaveščanju, kar se v številnih njenih projektih navezuje na položaj ženske v družbi. Tokratna razstava ni nastajala kot dialoško strukturiran projekt, pri katerem bi se ideje zlivale v en tok, ampak je umetnica sama izbrala način in obliko, kako bo svoja dela predstavila na osnovi dvanajstih izbranih pisateljicinih zamisli. V prepletu sodobne umetniške prakse s kompleksnostjo oblik je združila keramične *minipripovedi*, instalacije, *ready made* objekte in ubesedena stališča, ki zaokrožajo skupno sporočilo. Tako razstava ni le estetski vpogled v ustvarjanje vizualne ustvarjalke in dvanajst citatov pisateljice, temveč tudi laboratorij za razmišljanje, ki gledalca vabi, da se ustavi, poglobi v branje črk na papirju in v objekte, ki provokativno dopolnjujejo sporočilo. Izhodišče, iz katerega zajema avtorica razstave, je povezano z razmislekom o družbeni preteklosti ženske. Nekateri prejšnji in posebej za to razstavo ustvarjeni keramični objekti se povezujejo z vsebino knjige *Ženske ikone 20. stoletja* Svetlane Slapšak in so interpretacija pisateljicinih besedil v keramičnem jeziku. Ta povezava provocira in prav zato spodbuja k preizpraševanju o vlogi ženske v današnji družbi. V tej semiološko naravnani knjigi Slapšakove kot gesla nastopajo ženske

osebnosti, predvsem s pojmi, ki utelešajo predstave o ženskosti: od bolničarke, manekenke, nog, parfuma do ženske s sesalnikom, ženske s tančico ... Pri izbiri pisateljica v ospredje postavlja angažirano žensko, ki izziva družbene tabuje, in ne ženske, ki je objekt moškega poželenja. V njenih kratkih antropoloških esejih o sodobnih mitih ženskosti poleg feminizma dominira problematiziranje vladajočih ideologij, njene junakinje so hkrati samosvoje in v spopadu z okolico. Vizualne podobe najpogosteje zaznamuje telo, ki po eni strani nastopa kot predmet ogledovanja, po drugi strani pa si gledalec ta prostor ogledovanja prilasti. V vzajemnem odnosu je telo obravnavano kot nosilec oziroma izvorni prostor umetnosti in je postavljeno v različne položaje, stanja in podobe ter podvrženo raznolikim načinom obdelave, upodobitve in interpretacije. Vsaka selekcija je res subjektivna, kar pa ne pomeni, da je arbitrarna. Lučka Šičarov je za svoj vizualni projekt iz besedila Slapšakove izbrala simbole, ki so njeni vizualni izpovedi najbližje: Balkanko, bolničarko, cigareto, cvetje, čokolado, klobuček, princeso, ročno delo, spodnje perilo, šivalni stroj, tehtnico in torbico. V času medijsko skonstruirane globalne usmerjenosti v materialno plat življenja, prikazano prek abstraktnih finančnih struktur, le malo ljudi sledi svoji poti

Cvetje2
iz z žico prepletenih
keramičnih ploščic sestavljena obleka
na krojaškem korzetu, 2016

Torbica
žgana glina in zlato,
26 cm × 27 cm × 29 cm, 2018